

SANT CRIST D'IGUALADA

Basílica de Santa Maria, 18-4-2017

Dimarts de l'octava de Pasqua

Sr. Rector d'aquesta parròquia de Santa Maria i Arxiprest d'Igualada,
Srs. Vicaris,
Germans preveres i diaques,
Sr. Alcalde i Srs. Regidors,
Priors del Sant Crist,
Fundació del Sant Crist.
Germans, tots, fills estimats de Déu.

El fet ocorregut a Igualada el Divendres Sant de l'any 1590 a l'església de la Mare de Déu del Roser ens torna a convocar en gran nombre a la Basílica de Santa Maria per celebrar la solemne Eucaristia que ens fa reviure el Prodigí de la Suor de Sang del Sant Crist d'Igualada. La vostra presència, estimats germans, expressa que teniu un cor agraït al Sant Crist pel senyal de predilecció i estima que va tenir per aquesta nostra ciutat i per tantes i tantes gràcies que, al llarg de la nostra vida, rebem de l'amor misericordiós de Crist, que dóna la vida vessant la seva sang.

Un any més celebrem la Pasqua igualadina, contemplant el Sant Crist, amb la celebració de la santa missa, amb la processó solemne pels carrers de la ciutat, i amb la veneració de la santa Imatge; i això, malgrat que el temps va passant i els aires de secularisme van bufant, «amb més fe cada vegada / i amb accents de nou fervor, / adorem, oh Redemptor, / vostra imatge d'Igualada», com diuen els goigs a llaor del Sant Crist d'Igualada.

La fe i el fervor envers el Sant Crist són presents en el cor d'aquesta ciutat, en el cor dels igualadins i igualadines. Retornant als goigs del Sant Crist, trobem una estrofa que expressa quina és l'arrel d'aquesta devoció que perdura al llarg dels segles: «Heu sigut pels nostres pares / llum i força en els perills, / bell encís de nostres mares, / santa joia dels seus fills; / sou l'herència més preada, / de la fe pairal tresor.» Sí, l'arrel de la fe i el fervor envers el Sant Crist és la família, en la qual es transmet la fe cristiana i, amb aquesta, la devoció i estima al Redemptor, que té en la imatge d'Igualada la seva expressió més estimada dels igualadins.

És això el que avui es palesa amb presència de famílies, tant en l'Eucaristia com en la processó. En moltes de les vostres cases no hi manca la presència de la imatge del Sant Crist. Però és que, ¿com podria faltar-hi el qui és el centre dels cors dels igualadins? La seva imatge us acompanya en els moments de joia i en els moments de sofriment. Així ho ha experimentat la ciutat d'Igualada en la seva història, i les famílies d'aquesta ciutat en la petita, però fonamental, història familiar. Quants malalts l'han tingut al seu costat, portant amb ells la seva imatge! Que n'és, de gran, el consol que reben els malalts quan les forces s'afebleixen i el dolor assetja, tot mirant la imatge del Sant Crist, el qual, amb els braços oberts, sempre acull, amb el seu cap dolçament inclinat, dóna misericòrdia, i, amb el seu lleu somriure als llavis, vessa pau al més pregon del cor. Quants pares han encomanat el seus fills, tants en els moments de reptes de la vida, com en els moments crucials amb perill de perdre's per parany que

volen robar la mateixa vida! Igualadins, no perdeu mai l'estima al Sant Crist! Creixeu més i més en la confiança en el Sant Crist! Feu-ho cada un de vosaltres, però també, feu-ho més i més en família, com ho feren els vostres avantpassats, des d'aquell 20 d'abril de 1590, que creixien cada cop més en l'especial veneració per aquella imatge que, de manera tan singular, amb el prodigi de la Suor de Sang, els havia recordat Jesús donant la vida per nosaltres. Ells van saber copsar el missatge d'amor i predilecció per les famílies d'Igualada de Crist, que en aquella imatge del vell santcrist del cor de la parròquia es va manifestar tan prodigiosament.

La família és el lloc primer i fonamental en què es transmet la fe. La cultura d'un poble té en la família el primer bressol de naixement i la primera escola per als qui s'obren a la vida. També l'Església, Poble de Déu, té en la família un lloc insubstituïble per a «encomanar» la fe. Certament la fe no és una realitat que s'aprèn, sinó que es un do que es rep. La fe significa relació d'amor i d'amistat entre Déu i la persona humana. I l'amor no s'aprèn. L'amor és una realitat que es rep. Què n'és, de difícil, explicar el que és l'amor al qui no l'ha viscut en la seva vida! La família és el lloc on es viu l'amor d'una manera natural. Hem estat concebuts en l'amor dels nostres pares. Som estimats ja abans de néixer. Creixem i som educats en l'amor dels pares i de la família. Aquesta és la veritable escola d'amor en què, per do de Déu creador, naixem, creixem i morim. I per això mateix també la fe, que és relació d'amor amb Déu, s'aprèn en la realitat de l'amor de la família. La fe es transmet de pares a fills. Encara que Déu, que és el Pare de tots els homes i aquell del qual pren nom tota maternitat i paternitat, té també altres camins per a portar a ell els homes i dones. Ell espera qualsevol encreuament de la nostra vida per a trobar-se amb nosaltres, per a trobar-se amb cada persona.

Família cristiana, sigues el que ets: Església domèstica! Sigues la llar on el nom de Déu és honorat, on Déu és present en les nostres paraules i en el nostre cor. Redescobrim la bellesa i la importància de la pregària en família. Família cristiana, sigues la casa on s'aprèn la confiança en Déu i en la seva providència. Sigues el lloc on el sant temor de Déu es viu com el que és: no perdre mai l'amistat i l'amor a Déu. Família cristiana d'Igualada, sigues una veritable escola d'amor, d'amor misericordiós. Que en el teu si es visquin cada dia les paraules de tendresa i de fermesa al mateix temps, per a créixer en la veritat i en l'amor. Que tothom sigui estimat i acollit pel que és i no pas pel que fa. Que el perdó sigui generós; perdó demanat i ofert, donat i rebut.

Família cristiana, manifesta al món la bellesa de la família volguda per Déu, creador i estimador de tots els homes, que no vol sinó la vida, la felicitat, la pau i la llibertat dels homes i dones sense cap distinció.

La imatge del Sant Crist d'Igualada parla d'amor autèntic, d'amor generós, d'amor fins a l'extrem, d'amor exigent, d'amor sense mesura; en una paraula, parla d'amor misericordiós: primer, incondicional, gratuït. Parla de l'amor del Fill de Déu fet home que dona la vida per nosaltres, per tota la humanitat. Mes no seríem ben justos si solament penséssim que Crist és un bon exemple d'amor. Ell és més que un mirall on podem veure l'amor més gran. Ell és la font de l'amor. La imatge del nostre Sant Crist porta la ferida del costat; aquella ferida que, com les altres del cos sant de Jesús, en el Prodigi de la Suor de Sang estava revifada, molt més expressiva. Del costat de Jesús mort a la creu, traspasat per la llança del soldat, va brollar sang i aigua. Aquesta és la

font de la misericòrdia de Déu, de l'amor de Déu, que mai ningú no podrà mai ni parar ni esgotar. L'amor que brolla del Crist és una font que no deixa mai d'escolar-se, ja que té la seva deu en l'Amor mateix, en Déu mateix.

Famílies, tots nosaltres, no oblidem mai que l'amor és un do. En una societat de mer sentimentalisme a baix preu, és molt fàcil de creure que l'amor prové de nosaltres mateixos, que no necessitem Déu per a estimar. Però preguntem-nos ben sincerament: ¿Què ho fa, que, com més es parla d'amor, més por hi ha al compromís d'amor esponsal per sempre? ¿Pensem ben sincerament que en la nostra societat hi ha més dificultats per a estimar sempre que no pas en altres temps? I la mesura de la generositat de la vida en el si de la família, ¿té la seva sola raó en l'economia i la complexitat del món? Em vénen a la memòria aquelles paraules del profeta: *El meu poble ha comès un doble mal: m'ha abandonat a mi, font d'aigua viva, i s'ha excavat cisternes esquerdades que no retenen l'aigua* (Jr 2,13). La font d'aigua viva, la font de la veritat i l'amor és Déu, però no un déu abstracte; sinó Déu, que en el rostre humà del seu Fill, mort i ressuscitat, ens ha manifestat tota la veritat i tot l'amor.

Igualdins i igualadines, no deixeu de contemplar el Sant Crist. No deixeu de beure a la font del seu amor misericordiós, en els sacraments de l'Església. Que no ens enganyem pensant que és el mateix batejar els fills que no batejar-los; que és el mateix portar-los a la catequesi i fer religió a l'escola que no fer-ho; rebre la confirmació que no rebre-la; participar de la taula de l'Eucaristia que no participar-hi; confessar els pecats que no fer-ho; pregar que no pregar. Tinguem ben present que lluny de Déu no hi ha repòs.

Encomanem-nos els uns als altres al Sant Crist d'Igualada. Encomanem especialment totes les famílies d'aquesta ciutat i els igualadins absents, sigui quina sigui la seva situació i les seves dificultats a estimar i a seguir endavant. Encomanem-les perquè Crist sigui el centre d'elles. Ell no pren res, sinó que ens ho dona tot. En poques paraules: que el Sant Crist d'Igualada sigui el rei de totes les cases i famílies d'aquesta ciutat. Que la nostra pregària per les famílies i per tots nosaltres sigui la que brollava dels llavis i del cor dels qui traslladaven el Sant Crist amb el Prodigi de la Suor de Sang des de l'església del Roser a l'església parroquial de Santa Maria: «Senyor, ver Déu, misericòrdia!»

*Heu sigut pels nostres pares
llum i força en els perills,
bell encís de nostres mares,
santa joia dels seus fills;
sou l'herència més preada,
de la fe pairal tresor.
Amb més fe cada vegada
i amb accents de nou fervor,
adorem, oh Redemptor,
vostra Imatge d'Igualada.*